

Συνέχισε τις δοκιμές κι έφτιαξε ένα σωρό τελείες μ' ένα σωρό χρώματα.
«Αφού μπορώ να φτιάξω μικρές τελείες, μπορώ να φτιάξω και ΜΕΓΑΛΕΣ».
Η Λία άπλωσε τις μπογιές της σε πιο μεγάλα πινέλα...σε πιο μεγάλα χαρτιά...
Φτιάχνοντας όλο και πιο μεγάλες τελείες. (...)
Στην έκθεση ζωγραφικής του σχολείου, λίγες βδομάδες αργότερα, οι τελείες
της Λίας ήταν τέ-λει-ες! Όλοι θαύμασαν το ταλέντο της.
Κάποια στιγμή η Λία πρόσεξε ένα αγοράκι που την κοίταζε με το στόμα
ανοιχτό.
« Πω!!!πω!!!!, είσαι σπουδαία ζωγράφος! Μακάρι να μπορούσα να ζωγράφιζα
κι εγώ», της είπε.
«Στοίχημα πως μπορείς», είπε η Λία.
«ΕΓΩ; Αποκλείεται. Ούτε ίσια γραμμή με χάρακα δεν μπορώ να τραβήξω».
Η Λία χαμογέλασε. Έδωσε στο αγόρι ένα άσπρο χαρτί. «Για δείξε μου», του
είπε.
Το μολύβι του αγοριού έτρεμε καθώς σχεδίαζε μια γραμμούλα.
Η Λία πήρε στα χέρια της το χαρτί και το κοίταξε με μεγάλη προσοχή.
«Μμμ», έκανε.
Ύστερα έδωσε το χαρτί στο αγόρι και είπε αργά και σοβαρά...
«Τώρα βάλε την υπογραφή σου».

.....